

БОРБА®

Софийският университет „Св. Климентъ Охридски“

Паднали в борбата против комунизма

Миро Гергов с г-р Иван Дочев, 1985 г.

Горяните

(Откъс от книгата на Кирил Крумов "Миро Гергов")

Когато червената армия окупира България, много честни българи избягаха от домовете си с оръжие в ръка и се отправиха към горите. Това бяха хора със силно патриотично съзнание, хора, които обичаха България и бяха готови да дадат живота си за нейната свобода. Те знаеха, че не могат да изгонят червената армия, но бяха закрилници на българския народ. Те го пазеха от издевателствата и беззаконията на новоизлюпените кметове и партийни секретари. Те раздаваха правосъдие по техния закон. Наричаха ги "горяни", защото живеяха в горите и по планините. Те бяха

хиляди и всяваха страх в червените узурпатори. Мнозина от тях станаха жертва на предателства, но загинаха като герои,

които са се борили за свободата на България. Те бяха хора, за които свободата е по-скъпа от живота.

Горянското движение разбуни духовете на България и по тази причина се създадоха много нелегални организации – като "Хан Крум" и "Неутрален офицер". После се появиха бунтове в много затвори, а след тях се яви и легионерската конспирация на Васил Златаров и Дружеството на Илия Минев.

Георги Маринов Стойнов (Търпанов), командир на Втора сливенска чета

Герасим Тодоров

Горяните

Минават в нелегалност след Девети, подгонени от страшния терор, навсякъде сноват горянски чети, готови за въоръжен отпор.

Закрилят от насилия селата и вдъхват у стопаните кураж: Офе ще падне, почне ли войната между Съветския съюз и САЩ.

Бунтува се против властта проклета, въстава угнетеният народ, разтуря робските ТКЗС-та и взема си добитък и имот...

Ечат от боеве вековни стволи, горяните от всеки обръч нов извеждат воеводите соколи – Търпанов и Герасим Тодоров.

С оръжие не биват победени, капани им устройва подлостта, агенти – юди в четите внедрени, коварно ги предават на властта.

Убийствата не стихват във страната, концлагери се пълнят с "врагове", като от чума пусти са селата, милиция навсякъде снове.

А радио "Горянин" не престава към мощна съпротива да зове и провокаторите назовава. Къде сте вие, верни синове?

Воюват с варварския комунизъм за свобода и бащина земя и паметта за този героизъм измива на забравата срама!

Нагежга Любенова

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 2

Книжка сто седемдесетъ и шеста

Мартъ 2008

Съобщение

на

Пресцентъра на Българския националенъ фронтъ, Инк.

Ръководството на Българския националенъ фронтъ, Инк., на заседанието си, състояло се на 25 януари 2008 г., е взелъ

РЕШЕНИЕ

Тридесетъ и първия редовенъ двугодишенъ конгресъ на организацията да се проведе на 20 априлъ 2008 г. въ Конферентното помещение на новата църква “Св. София” въ Чикаго – САЩ.

Делегатитѣ, които ще присъжтстватъ на конгреса, своевременно да уведомятъ ръководството, за да бжде осигурено пребиваването и ношуването имъ.

Тѣзи, които нѣматъ възможность да присъжтстватъ, съгласно Устава иматъ право въ писмена форма да делегиратъ правата си на делегатъ, който ще присъжтства на конгреса и ще ги представлява.

За всички допълнително интересуващи делегати и членове на БНФ, Инк., въпроси въ връзка съ конгреса молимъ ползвайте следния адресъ:

BNF, Inc., 708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, tel./fax: 1-847 692 5460, Alex Darvodelsky

Поглед върху някои събития през 2007 г.

За България годината 2007 беше богата на политически и значими обществено-икономически събития, които пряко или косвено за години напред ще дадат своя отпечатък върху нейното историческо развитие. Звездният миг на тези събития беше приемането на България за член на Европейския съюз – организацията, която обедини Европа в името на свободата и демокрацията. Поколенията след нас ще оценяват този акт по последиците му за България и българския народ и по тях ще атестират постъпките ни.

Едно от условията и може би най-главното за приемането ни в Евросъюза беше, че след приемането ни в кратки срокове се задължаваме да закрием най-големия си енергиен източник – ядрената централа в Козлодуй, и някои от топлоцентралите на системата “Марица-Изток”. Мотивировката за това искане от страна на съюза беше, че те представляват експлоатационна и екологична опасност не само за България, но и за Европа. Въпреки че тези аргументи не бяха подкрепени от експерти в тази област, Евросъюзът остана непреклонен в искането си и бяхме принудени да се съгласим с него. За нас обаче това условие остана като едно искане, продукувано от всякакви други съображения, но не и от тези, които бяха заявени.

Преобладаващото обществено мнение е, че съгласявайки се с тези условия, правителството ни е проявило неоправдана слабост, негативните последици от това няма да ни отминат и ще бъдат съпроводени с не малък икономически резонанс.

В борбата с бюрокрацията, клиентелизма, корупцията, противообществените прояви на малолетни и непълнолетни правителството остава задължено на българското общество. В областта на здравеопазването и решаването на проблемите на образованието всичко, което се прави, е хаотично. Съдебната система е мудна и далеч от динамиката на времето. Органите, задължени да следят за обществения ред, са непродуктивни. Социалният статус на огромна част от гражданите ги изправя на границата на бедността. Всичко това говори за порочно водена правителствена политика, окончателно изчерпала своя обществен кредит. Симбиозата между престъпния свят и администрацията от високите етажи на властта вече не може да бъде прикрита, както това сполучливо или не се прави в по-долните. Тези и редица още обстоятелства подгразниха гражданската съвест на хората и ги мотивираха към протести, демонстрации и стачки за защита на гражданските и икономическите им права.

Годината започна с демонстрации и протести, отразяващи масовата съпричастност на обществото към съдбата на българските медицински сестри, гържани неоснователно 8 години като заложници в либийските следствени арести и затвори с обвинението за заразяването на 400 либийски деца в болницата на Бенгази. За обикновения българин изредилите се в тези осем години правителства носят определена вина. Реакцията беше неадекватна още със задържането на сестрите. С поведението си на изчакване разследването да бъде доведено до край и кокетниченето с правителството на Кадафи те показаха слабост. Тя бе използвана от комунистическия либийски режим и правосъдната система не за доказване на вината на обвинените, а за разменна монета в решаване на вътрешнолибийските и международните проблеми.

Тежкото икономическо положение на гражданите вдигна на протести здравните работници и последователно след тях – еколозите, миньорите, шофьорите от градския транспорт, пенсионерите и във втората половина на годината – учителите и лесовъдите.

На тези протести и демонстрации реален парламентарен израз даде поисканият от опозицията на **2 март вот на недоверие към правителството по проблемите, свързани със здравеопазването.** При гласуването вотът на недоверие беше отхвърлен от управля-

ващото мнозинство и правителството оцеля. Още един път, на **23 октомври, опозицията поиска вот на недоверие към правителството по проблемите на образованието**, но и този вот не успя да събере необходимия брой парламентарни гласове за бламиране на правителството.

В борбата с корупцията управляващата тройна коалиция (БСП, ДПС и НДСВ) показва несъстоятелността, по-вероятно невъзможността си да я овладее, защото повече от очакваното тя се беше сраснала с властта и всяко посегателство върху нея би се отразило на коалиционните отношения. Тук не става въпрос само за толериране на фирми, кръжаци в партийните пространства на имащите властта, а и за персонални корупционни практики, които отразяват противоречиви интереси.

От прокуратурата бяха направиха опити за показване на борбеност с отстраняването на уличени в корупция магистрати, но това беше само начало, което заедно със задействането си получи “смъртен акт”. Направиха се и опити за прекъсване на връзката между високопоставени администратори и организираната престъпност, но безрезултатно. **Останалият покрит с пепел най-голям корупционен скандал за годината между Ангел Александров и Румен Овчаров, получил гласност през април, недвусмислено потвърждава, че и корупционните престъпления са обект на селектиране в зависимост от административния и партиен ранг на извършителите им.**

На 20 май се проведеха у нас първите избори за евродепутати. Право, каквото като членове на Евросъюза ни даваше евроконституцията. С избирателна активност на гражданите около 30% пет партии, степенувани по броя на получените гласове, си поделиха 18 депутатски места, полагащи се на България в Европарламента. **Най-много гласове (над 550 000) получи най-новата партия ГЕРБ с лидер кмета на София ген. Бойко Борисов, с което завоюва 5 депутатски места. Следваха БСП (Коалиция “За България”) – също с 5 места, партията на Ахмед Доган ДПС – с 4 места, “Атака” – с 3 места, и НДСВ – с 1 място.**

В средата на годината, на **10 юни**, беше отбелязано едно с особена важност събитие. На официално посещение **в България пристигна президентът на Америка Джордж Буш.** Това беше второ посещение на американски гържавен глава в България след есента на 1999 г., когато тогавашният президент на Америка Бил Клинтън направи такава.

През същия месец се състоя Вторият конгрес на НДСВ (партията на царя), който извади на показ дълбоките противоречия между елитите в тази не много стара партия. Четирнадесет членове на партията и народни представители от нея в 40-то Народно събрание изразиха несъгласие с водената от ръководството ѝ политика на продължаващо участие в управляващата коалиция, при уговорката, че тя ще бъде напусната веднага след приемането ни за член на Евросъюза. Те напуснаха и парламентарната група, като образуваха своя под названието Българска нова демокрация. Последствията от това разцепване е рано да се прогнозираат.

Следващия месец, на 19 юли, комисията по досиетата, излъчена от Народното събрание и натоварена със задача да се запознае с архивите на бившата комунистическа политическа полиция – Държавна сигурност, оповести, че нейни сътрудници са били 23-ма от хората, работили в президентството през годините след 10 ноември 1989 г.

Коментарът кого са обслужвали те е излишен!

На 24 същия месец се завърнаха в България медицинските сестри, прекарани в арестите и затворите на Либия 8 години, без да имат каквато и да било вина за заразяването на деца със СПИН. От завръщането им се разбира, че са станали жертва на политически и икономически международни отношения, а не на престъпления срещу живота на либийските деца. Това от своя страна е едно не само солидно обвинение срещу пасивно водената по този случай правителствена политика през тези години, а и виновно поведение, което е съдействало за изтезанията и мъченията, претърпени в комунистическа Либия от тези героични българки.

Август месец не отмина спокойно. Най-опасни в него бяха ромските безредици в столичния квартал “Красна поляна”, когато се чуваше заплашителното “Смърт на българите!”

От кого и с каква цел бяха инициирани тези безредици остана неизяснено. Самият факт обаче, че те се появиха, накара да светне предупредителната лампичка за повишаване на вниманието на управляващите. При показана малка слабост и колебания на действия в изпълнение на закона, безредиците биха ескалирали, излезли от контрол и довели до нежелани обществени последици.

По същото време в някои райони на страната се изсипаха проливни гъждове, които причиниха наводнения по протежение на излезлите от коритата си реки. Бяха залети и унищожени хиляди декари селскостопански култури и техника. В залетите от вода селища също хиляди хора останаха без подслон. Дадени бяха и човешки жертви. Причинените щети от тези бедствия са също сурово предупреждение към управляващите за недостатъчно добре свършената от тях работа във връзка с профилактиката на речните корита, предпазните диги и най-внимателно следени за обемното съдържание на водохранилищата.

В края на месеца комисията по досиетата съобщи, че в масивите от досиета за сътрудници, гоносници и агенти се намира и това на българския президент Георги Първанов, закодирано с псевдонима “Гоце”. Ако днес този въпрос се отнася “Към дело” и остава като бройка архивна единица, утре той би могъл да бъде повдигнат с цялата му сериозност с не малки последици за институцията и гържавата.

На 25 септември, след като с диалог не се постигна споразумение между учителите и властимащите за повишаване на заплатите на ангажираните в учебния процес, започна най-продължителната след 1989 г. стачка. Тя продължи до 6 ноември, когато бе подписано споразумение между заинтересуваните. Училищата, които бяха затворени по време на стачката, отново отвориха вратите си и учебните занятия започнаха. Дали това споразумение беше само примирие, или дългосрочна договореност за заплащането на труда на учителите ще стане ясно може би в недалечно бъдеще.

Общинските избори на 28 октомври и 4 ноември показаха повтаряща се същата порочност, както и на тези за евродепутати. Това, което е впечатляващо от изборните резултати, е, че в българския политически живот заема място една нова политическа сила – партията на софийския кмет Бойко Борисов с председател Цветан Цветанов – “Граждани за европейско развитие на България” (ГЕРБ). Поради това, че за представените или подкрепени от нея кметове и общински съветници гражданите дадоха най-много гласове, тя напълно основателно се смята за първа политическа сила и предявява претенции за парламентарно присъствие, което би могло да стане само след проведени избори за нов парламент.

През ноември комисията по досиетата оповести, че от 13 900 проверени досиета на кандидат-кметове 430 са били агенти на Държавна сигурност. Кой фактически ще управлява общината при евентуален техен избор не е въпрос с повишена трудност и всеки сам може да си отговори.

В края на годината Министерството на финансите съобщи, че бюджетният излишък приближава 3 милиарда лева. Правителството поиска и парламентът одобри от този излишък малко повече от 1 милиард да бъде предоставен на негово разположение и употребен за подпомагане финансовото положение на гражданите. Това даде повод за парламентарен конфликт между мнозинството и опозицията, който беше затворен и здраво запушен в бутилка, поради което миризмата му все още не се чувства. Ако тапата на бутилката се окаже слаба и напиралците да излязат на светло нерегламентирани харчове, едва ли някой от разпоредителите с тези средства ще се чувства комфортно.

Едно друго събитие, в което парламентът взе участие и което получи обществен резонанс, е гласуваният закон за създаване на Агенция за национална сигурност (ДАНС). Както се очакваше, на ръководни места в агенцията бяха назначени хора, прекарвали дълъг стаж в структурите на Държавна сигурност. И тук основателно би могъл да се постави въпросът:

Кой стои зад тях?!

Наблюдател

Димитрина Нанева

Още в навечерието на новата година медиите у нас настойчиво взеха да налагат темата за предсрочни парламентарни избори. Къде под сурдинка, къде на пълен глас ясно се извиси и дошлата отвън песен за новия победител в тях – коалицията между СДС и ГЕРБ. Тази предизвестеност на електоралния избор, освен че поражда съмнения за нечистоплътност, т.е. нови корупционни практики, събужда и обективно подозрения за дирижираност на вота на българския избирател. **Под претекст “нищо един глас на десен избирател да не отиде напразно” в предстоящите парламентарни избори, били те предсрочни или не, математическите изчисления отрано започнаха да внушават неизбежността на победата на “дясното” в парламентарните избори за народни представители в 41-то народно събрание.**

Всъщност по-важното в случая е обстоятелството какво би могла да предложи повече на българския избирател една дясна коалиция в сравнение с днес управляващата, за да добие тази изборна победа. Това обаче за момента остава в тайна или е политическо “табу”, тъй като и обществените медиатори – медиите, не заострят вниманието на читатели, слушатели и зрители към тази страна на бъдещото политическо състезание. Или пък просто отново ще бъдем свидетели на поредната партийна надпревара за постове и места, уютно прислонени под дебелата сянка на раздутите гържавни структури и подплатени със средствата на еврофондовете.

ДОКОЛКО Е “ДЯСНО” ДЯСНОТО В БЪЛГАРИЯ?

Все пак, за да сме сигурни, че избраният от нас партиен субект е десноориентиран и ще следва в случай на изборна победа дясна

“Дясното” в българското политическо пространство

политика (която в България засега остава неидентифицирана след 2001 г.), трябва да се ръководим от няколко критерия. **Първият от тях е политическият имидж на съответната партия като дясна**, т.е. начинът на създаването ѝ и практиките ѝ в защита на този имидж; **вторият** критерий е управленският членски ресурс на партията; **третият** – а в някои случаи той е и основен – идеологическата идентичност на партията.

В България след 1990 г. съгласно предписанията за асоцииране на страната към ЕС и членството ѝ в Съвета на Европа действителна дясна партия, т.е. консервативна, не беше създадена. Политическата система на либералната демокрация, която се установяваше у нас, беше проектирана само като центристка, т.е. центърът на системата да се представя от либерализма, а двете ѝ крила, съответно титулувани като десно- и левоцентристка, да се заемат от коалицията СДС и преименувалата се в БСП БКП.

Коалицията СДС с рождена дата 7 декември 1989 г. не беше антикомунистическа; в най-добрия случай тя може да се определи като некомунистическа, коалиция, която се движеше в по-широките идеологически граници на либералния комунизъм, за разлика от господстващата у нас тогава сталинистка комунистическа идеология. Най-малкото две са доказателствата за истинността на това твърдение – “нежната революция” на тогавашния председател на СДС г-р Желю Желев (състояща се в споразумение с БКП за мирен преход и реформиране на политическата система) и нежеланието на определени кръгове у нас да се възстанови дейността на историче-

ските политически субекти с твърда антикомунистическа насоченост – Съюза на българските национални легиони и ВМРО. Техните мутации впоследствие като БДФ, станала “присъдружна организация” на СДС, и ВМРО-БНД, получила правото на самостоятелно съществуване, изместват ориентацията на историческите им политически възделения.

Поради това предприятият от тогавашния председател на СДС Иван Костов (1995-1996 г.) курс на реформиране на коалицията в партия и припознаването на идеологическата ѝ идентичност като християндемократия, не среща особена съпротива в коалиционните регици.

Превръщането на БКП в БСП поради горните факти също минава безболезнено – БКП не е забранена, както това става с КПСС, липсата на действителна лустрация по примера на Германия довежда нещата готам, че БСП става последна от всички социалистически партии на държавите – участнички в Източния блок, член на Социалистическия интернационал, дори след приемането на Албанската социалистическа партия в него.

ЕВРОПЕЙСКИТЕ РАМКИ НА БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА ПЕРСПЕКТИВА

В този си вид българската либерално-демократична политическа система се оказва отговаряща на зададените от ЕС параметри; самият ЕС е изграден политически на основата на установеното след Втората световна война социалдемократическо статукво в западноевропейските държави; негова същност е решението на социалния въпрос, създал марксизма и тревожил един век умовете на Европа, чрез “социалната държава”, която става част от икономическата структура на либералната демокрация, а социалистическите и социалдемократическите партии са парламентарно представени и управляващи партии в тези

страни. Затова и крайностите като антикомунизъм и ленинско-сталински болшеvizъм либералната демокрация на ЕС не приема и като идеологии, и като партийни субекти. Сходно е отношението на ЕС и към изявения национализъм, който по примера на антифашистката коалиция от периода на Втората световна война продължава да се разпознава като “фашистко” явление.

Ето защо българската некомунистическа опозиция, първоначално СДС, а след това ОДС (1997 г.), погребва “българския национализъм” (2000 г.) и загърбва изцяло антикомунизма в политическата си практика. В резултат в България след 1990 г. “израства” една политическа система, която не се е отърсила от “родилните петна” на нашенския болшеvizъм, а преходът ни се оказва мъчителен и дълготраен. **Същевременно новосформираната ни политическа класа реално не се различава от тази на т.нар. развит социализъм – днес децата на партийната номенклатура до 1990 г. са строителите на съвременна България.** Оттук следва именно и негативизмът, и непознаването на същността и характера на българския национализъм от по-голямата част от представителите на политическата ни класа.

И ако антикомунизмът е действителен принцип на “ясното” в политиката, то национализмът като политическа доктрина не е единствено приоритет на консерватизма; доказва го най-малкото европейската история с феномените си фашизъм и националсоциализъм, които съгласно профила на членската си маса и идеологическата идентичност на управленския си елит са леви, социалистически по произхода и практиките си явления.

Следователно исторически създадената от БКП българска некомунистическа опозиция след 1989 г. в лицето на СДС не е реалното “ясно” в политическото ни пространство, но то е действително “гесноориентирано” от гледна точка на за-

гачите, които трябваше да реши по време на прехода в икономически и във външно-политически план – присъединяването на България към НАТО и ЕС.

ВРЪЗКАТА СДС-ГЕРБ

В Европейския парламент партийните субекти имат корпоративна структура. Основните съперници тук са Европейската народна партия (ЕНП) и Европейската социалистическа партия (ЕСП). Доколкото ОДС беше член на ЕНП, а на първите европейски избори у нас (2007 г.) новосъздадената ГЕРБ изпрати най-много депутати в Европейския парламент, дотолкова връзката между двете формации на предните парламентарни избори в България е основателна, дори задължителна. **ГЕРБ, изграждаща се като лидерска партия, и СДС, отдавна протисна се с възможността да бъде масова партия, трудно може да се каже, че се допълват, но в крайна сметка важното е, че и двете не желаят тройната коалиция и следващия мандат да бъде управляваща.**

От друга страна, не учудва инициативата на СДС под председателството на Пламен Юруков, предприета в края на 2007 г., за създаване на “нов десен проект” от десет партии и четири граждански сдружения. Опиращ се на исторически разпознаваемата от българина през последните 18 години абревиатура СДС г-н Юруков желае не само да преустанови разпада в десноцентристкото пространство, а да организира “нова дясна политическа общност”. Доколкото според първоначалния замисъл тя ще се състои в резултат на правила, а не в резултат от прилагането на идейни принципи, то възможността за действителния ѝ жизнен успех е налице. Още повече, че българската пропорционална избирателна система налага блоково гласуване, което на правителствено равнище води до партийни коалиции. Като

критерий за идеологическата им ориентация служи разграничителната линия “про БСП или анти БСП”. В тази посока работи и новата формация на депутатките Мария Капон и Елеонора Николова – Единна народна партия.

Доколкото обаче и самата БСП в последните 10 години се е демократизирала в такава степен, че провежда непопулярни политики за традиционния си електорат, като орязване на социалните помощи, приватизиране на болници и въвеждане на плоския данък, а едни от най-богатите българи са нейни членове, то под въпрос остава вече нейният “ляв” профил; по-скоро в България като десноцентристкото, така и левоцентристкото от гледна точка на политическата идентичност губят ясните си очертания, а либерално-демократичната ни система се свива все повече и повече към центъра си. Така редовият български гражданин разбира, че за когото и да гласува, положението му “няма да се оправи” и “те пак ще са на власт”. От политическа гледна точка процесът пък означава, че се губи идеологическият характер на политическата ни система и парламентарните избори ще се превръщат занапред в надпревара не на каузи и противоборство на идеи, а представяне на личности и техники за управление. Разбира се, тенденцията има и положителна страна – най-малко защото освобождава достатъчно позитивна енергия, която може да се насочи към работа а благополучието на българските граждани и осъществяване на националния ни идеал – духовно единение на българската нация на Балканския полуостров.

Стига да го пожелаем, ще го направим!

А вероятната дата на следващите парламентарни избори е пролетта на 2009 година.

Из печата

Янчо Янчев

Валя сняг. Магистралите ги затвори-ха. Улиците се превърнаха първо в преспи, след това в ледени пързалки.

Никой не почисти. Никой не помогна. Никой не потърси кой е виновен. Никой не беше наказан. Някои дори се разсърдиха, че ги карат да се занимават с почистването на снега.

Госпожа Стихийно бедствие не си прекъсна отпуската, но “координира” по телефона, защото нейната работа била да координира. Дори се нацупи, че никой няма да ѝ възстанови дните, в които работила, докато е в отпуск. **Съветският ни министър-председател обясни, че валяло сняг, ама много сняг, и затова било всичко.** Е, какво да вали през зимата? Кюфтета? Станишев наистина е прав. Много сняг валя, стана и студено. **В гругите гържави след така създамата се ситуация валият и оставки. У нас ни обясняват, че бедственото положение не било в задълженията на Министерството по бедствията и аварията. Това вече не изненадва никого. Емел Етем за пореден път показва, смятат обикновените хора, че не ѝ пука за измръзващите, изгорените, удавените или умиращи по друг начин граждани на републиката. Защо да ѝ пука? За нея е по-важно да иде някъде на почивка, да се качи на самолета за Япония със сина си и въобще да си гледа кефа в Ница примерно.** Това можем да го разберем. Все пак етем е от ДПС, а там лидерът Доган ги е научил да си гледат кефа, да не правят нищо и ако някой им поиска сметка, да му бият шута. И после пак да се присламчат до него. Зависи в какво политическо състояние е.

Време е за нов 10 януари!

Стига сме търпели да ни лъжат, мачкат и крадат

Хубава стратегия, особено за шутове-те, които нашият министър-председател би могъл да възприеме. Ако още първия път, когато етем се издъни, Станишев бе взел съответните мерки, сега ситуацията нямаше да е такава. Но червеният ни соц. премиер проспа първите наводнения и появилата се облечена в бяло министърка, която обясняваше, че не е нейна работа точно тогава и в тази обстановка да помага на хората. Още тогава Станишев трябваше да уволни етем, да ѝ бие един хубав шут, та да отлети чак до сараите в Бояна, защото гражданите на страната, която той управлява, мизерстваха, спяха по мазета и земянки, нямаше какво да ядат, какво да пият и с какво да се обличат. Нямаше как да живеят, но етем обясни, че било валяло твърде много и тя, колкото и да имала желание да помогне, но можела да изпие всичката вода.

Станишев не направи нищо, защото не той ни управлява, управлява ни Емел Етем и останалите около ѝ и като нея. Решенията се вземат не в премиерската глава, а в обръчите от фирми, които скоро след първите наводнения нагло откраднаха парите, отпуснати за тях, и набутахта пострадалите в мизерни турски фургони. След което дойдоха нови наводнения. Лошо се е учил Сергей в Русия, много лошо. Поне от методите на болшевиците да беше научил нещо. Ако беше следил работата на другаря Сталин както трябва, досега да се беше разправил веднъж забинаги с ДПС и всички наглеци, които ни тровят живота. Лошо се е учил Станишев, защото не той гава тон в гържавата.

Като видят, че могат да правят каквото си искат безнаказано, министри, депутати и всякакъв друг крадлив и нагъл чиновник почват да правят каквото си искат. **Нали премиерът няма нищо против?** Трябва ли да се учудваме, че козирки пагат и убиват български граждани, за което се разбира два дни по-късно и отново няма никой отговорен? Едва ли? Срагаи вече убиваха хора в центъра на София. Без последици. Какво значение кой е виновен за загиналото момиче във Варна, след като през лятото осем души се удавиха заради несвършена работа и отново всички бяха невинни?

Да се учудваме ли, че в МВР главният секретар подписва на международен наркотрафикант да бъде издаден фалшив български паспорт? Не се учудваме, естествено, защото отдавна знаем, че в българската полиция е така. Там раздават паспорти и документи, защото на никого не му пука, че ако го хванат, от това ще последва нещо. Достатъчно е само да припомним, че Косъо Самоковеца се оказа агент на МВР. Виновни няма. Нищо, че ченгелата разнасят грога за милиони в колите си. **Списъкът с ненаказаните, заслужаващи наказание, може да се продължава до безкрайност. За магистрала “Тракия”, тока, медицинското обслужване, парното, галаберите с обръчите от фирми, корупционните скандали, прокурорските сделки, високите цени, учителските заплати, за всичко, всичко, всичко.** Ако попитаме тройната коалиция, ще ни обяснят, че всичко си е наред. Така трябва, така е решено и така е правилно. Политик да си в България в днешно време! Всичко ти е окей. **Чак толкова неграмотно правителство май не сме имали.** Дори Жан Виденов даваше по-смислени отговори, когато беше на кеф да говори. Вальо Топлото и шефа на “Трамкар” не си струва да ги споменаваме, защото такива като тях са десетки.

Трагедията е пълна. Но актьорите, които я изпълняват, си вярват и никой (разбира се, ние, хората) не им търси сметка. И то не защото така е решено, а защото ние, хората, нищо не правим. Седим си и чакаме някой да ни помогне. Само че дядо Иван умря, на Буш не му пука, Саркози си хвана младо гадже.

Крайно време е да излезем на улицата! Да престанем да се оплакваме един на друг по кръчми и капанчета колко корумпирано е правителството, колко нагли са управляващите, колко крадливи са чиновниците и как политиците не се интересуват от нас. Да излизаме на улицата всеки път, което емел етем не си свърши работата. Всеки път, когато се вдигнат цените, без да е ясно защо. Всеки път, когато “Топлофикация” ни спре парното, а НЕК – тока. Да излезем, да застанем под прозорците им и да им кажем на висок глас какво мислим по въпроса. **Да изкрещим, че не може да няма пари за учителите, а депутати и министри да си вдигат заплатите.** Че искаме да живеем в нормална държава, управлявана от нормални хора, а не от криминални престъпници, които само се чудят как да ни ограбят за пореден път. Във Франция подпалиха Париж заради несъгласието с един проектозакон, а ние чакаме да бъдем затрупани от сняг по магистралите и да ни обясняват, че така било през зимата.

Защо си траем? Защото така ни е по-удобно? Или защото наистина от тройната коалиция са прави и всичко е наред? Не вярвам! Време е за нов 10 януари!

(“168 часа”, 11-17 януари 2008 г., акцентите са на “Борба”)

Тодор Бобев

Доносници и морал

В България преходът към демократично общество върви по обратен ред спрямо това на останалите посткомунистически държави. В Германия, Чехия, Унгария, Полша, Литва, Латвия и Естония бяха приети бързи лустрационни закони, които отстраниха достъпа на комунистите до пултовете на държавната власт. В Република България това не стана и то една от сериозните причини в периода след грандиозния провал на комунизма в Европа, **у нас да продължават да управляват неприкрити и откровени комунисти.**

Когато в Литва се установи по безспорен начин, че президентът Бразаускас е бил агент на КГБ, бе открива процедура за неговото сваляне от длъжност по време на мандата (ин пичмант) и с решение на парламента беше свален от длъжност. **Когато в България бе установено, че президентът Първанов е бил доносител на ДС (агент "Гоце"), той свика пресконференция, на която покани дори и акредитираните в България западни дипломати, за да обясни, че е добро ченге и от неговата дейност не е пострадал никой.**

Без чувство за срам той се кандидатира за втори мандат и го спечели, защото нямаше сериозен опонент. В този случай българските избиратели показаха непозната наивност и неинформираност и вместо да тръгнат масово към урните да бламират този непочтен политик, бойкотираха изборите и позволиха на твърдия електорат на БСП с помощта на електората на ДПС да изберат за втори мандат президента Първанов, т.е. агента "Гоце".

"Добри ченгетата" са и бившите съдии от Конституционния съд Димитър Гоцев и Георги Марков. След обявяването им в медиите за сътрудници на ДС те също свикаха пресконференции, за да смекчат негативния ефект сред нашата общественост от една нелицеприятна за тях истина.

Но забележителен до този момент е следният факт – нито един публично обявен сътрудник на ДС не е направил опит да се оневини по съдебен ред. Дори и покойният Ал. Сталийски, бивш министър на отбраната в кабинета на Филип Димитров, който реагира остро на съобщението, че той е агент на ДС, не потърси реабилитация по съдебен ред. Може би бяха прави тези, които твърдяха, че отказът на тогавашния министър Сталийски да изпрати почетна рота и военна музика при посрещане на тленните останки на ген. Никола Жеков – бивш главнокомандващ на българската действаща армия през Първата световна война (1915-1918) е станал по нареждане на ДС до агента Сталийски.

На 19 юли 2007 г. в сайта на Комисията по досиетата се появи публикация, че пет действащи посланици на РБ в момента са били агенти на бившата ДС. Това са дипломатите ни в Гърция, Лихтенщайн, Холандия, Норвегия и Сърбия. От общо 21 президентски съветници с досиета, 12 са бивши или настоящи секретари на Първанов. Самият Първанов в продължение на 4 години е работил като сътрудник на ДС. Затова той е прибрал в дипломатическия корпус значителен брой агенти на ДС – факт, достатъчно унижителен и компрометиращ за нова демократична България.

Това, което става в президентството и извън него, е вече съвсем ясно. Не е ясно кога тази гмеж от предатели начело с агента "Гоце" ще бъдат заставени да напуснат дипломатическия корпус и президентството.

Ген. Никола Жеков

Прекрачването на прага на доносничеството е прелом в живота на всеки агент и доносник. От него се иска да събира всякакъв вид нерегламентирана информация за посочените му трети лица с помощта на лъжи, провокация, подвеждане, измама, подслушване, събиране на информация от трети лица за наблюдаваните субекти и т.н. Безспорно всички средства за събиране на тази информация са непочтени, някои от тях по-непочтени от всички останали.

Често възниква въпросът за морала на доносника. Тук трябва да се отговори категорично, че доносниците нямат морал. Преди всичко защото те не са свободни хора, те са зависими от други, които ги командват безусловно и не се съобразяват с техните оценки и становища. А моралът е система от принципи и норми на поведение, които определят отношенията на хората едни към други. Смесът и основанието на образованието и възпитанието на подрастващите поколения е те да станат подвластни на нравствеността и почтеността. Както да е бил възпитаван и образован един доносник, каквито принципи и правила на поведение да е спазвал, след преминаването му в лагера на доносниците и предателите той се прощава с тях. И става жертва на новите си господари, на оня добре усъвършенстван механизъм, който го води към пълно обезличаване. Как може подобен зомбиран човек да бъде депутат, министър, ръководител на политическа партия... Нашата общественост с безпокойство и тревога следи дейността на безспорно установените доносници в парламента, правителството и президентството. Време е те да бъдат отстранени, защото последиците от тяхната вредителска дейност са вече налице.

Досиета

България е единствената страна от бившия социалистически лагер, в която още не са отворени досиетата на Държавна сигурност. Причините за това забавяне са известни. Има вероятно хора, които са били активни сътрудници на тайните служби, а сега заемат високи държавни постове. Естествено е такива хора да са против отварянето на досиетата. Досега парламентът създаде няколко комисии за осъществяване на този процес, но резултатът е никакъв. Публикуват се по няколко имена във вестниците, но това е канка в морето. **Целта е процесът да продължи колкото може повече.** Работата на парламента е депутатите да положат необходимите усилия, за да се реши този жизнено важен въпрос.

Когато и да е, тези досиета ще се отворят, но тук трябва да се внесе яснота по поставения въпрос. Досиетата на Държавна сигурност са два вида. Този факт се премълчава. Там има досиета на репресирани българи, които са легитимирани като врагове на народната власт.

Тези досиета са вероятно по-голямата част от книжния фонд на ДС. Вторият вид досиета са тези на доносниците. Сега са на мода досиетата на доносниците и всички медии се занимават с тях. Това е целенасочено действие, за да се покрият с мъгла досиетата на репресираните българи. Но едва ли някой от репресираните ще забрави онова, което е преживял по лагерите и затворите. **Държавна сигурност е работила с три вида лица. Първият вид са щатните оперативни работници, които са изпълнявали определени оперативни задачи. Те са се занимавали с воденето на досиетата и проследяването на лицата, за които са отговаряли. Тук трябва да подчертая, че тези оперативни работници са изпълнявали перфектно своите служебни задължения. Къде са били подготвяни не знам, но като си прочетох досието преди пет години, дойдох до този безпогрешен извод. Аз съм запасен офицер, ветеран от войната и имам ясна представа за тези въпроси. Втората категория служители на ДС са нещатните сътрудници.** Това

са хора, които доброволно са си предлагали услугите на ДС и за тяхната предателска дейност са получавали редовно парични възнаграждения. **Те са имали псевдоними, под които са работели в продължение на много години.** Тези хора са били най-опасните, защото са предавали за пари своите близки и приятели. **Имената на тези платени сътрудници трябва да бъдат официално открити и обявени на обществото.** Ето това е гангрена на нашия политически живот и тя трябва да бъде изрязана. **Не може човек, който е бил предател на своите приятели, днес да заема важен държавен пост и да упражнява власт на тези, които някога е предавал за мизерни стотинки.** Нашето общество боледува от тази болест и тя му пречи да се развива нормално. **Третата категория са клеветниците,** които са се подписвали под доносите. Те са гребни риби и доносите им не са изиграли никаква важна роля.

Държавна сигурност е изграждала досиетата на “народните врагове” предимно по доносите на тези предатели, които са работели с псевдоними. Доносите на неплатените клеветници само са проверявани, но те не са взимани сериозно при определяне на досието на даден репресиран човек. Както споменах, имах щастието да си прочета досието, което е водено за мен в Държавна сигурност. Папката беше дебела почти колкото пълното издание на Библията. На лицевата корица с едри букви по диагонал беше написано “Непоправимият”. Какво е трябвало да поправам у себе си и сега не ми е ясно. Когато четях досието си, при мен седеше един служител от ДС, който беше цивилен, но вероятно беше с голям пагон. И той се учуди на тази реклама за моята личност. Каза, че през ръцете му са минали много досиета, но такава определено не е срещал. Досието само го прелиствах,

защото беше обемисто. На страница съм отделя около двадесет секунди и докато го прелистих цялото, бяха изминали три часа. Служителят от ДС прояви изключителна толерантност, че издържа да стои на едно място, докато прелиствах страниците. Имам голямо желание да си прочета спокойно цялото досие, защото е интересно. Многократно съм обитавал килиите на ДС и в затвор съм лежал за антикомунистическа дейност, но никога не ми е предлагано да сътруднича на Държавна сигурност. И сега не мога да си обясня това явление. В досието ми всички доноси са с имената на подателите, има също имена на оперативни работници, но няма имена на платени сътрудници. В моето досие те са четирима, но са писани с псевдонимите си и аз досега не зная кои са. Пише, че са мои били добри приятели. Да ги поживи Бог. Досието ми е било стриктно водено и в него е отразена всяка стъпка от моя живот. Прощавам на всички, които са пращали компромати срещу мен, защото имам благородно сърце и винаги съм бил оптимист. Моят лозунг е: “За тебе, скъпа свобода, сто пъти мога да умра и като факел да горя – това е моята съдба.” Досието ми завършва така: **“Лицето не представлява вече опасност за държавата и се сема наблюдаването над него. – 24 юли 1990 година.”** През този ден съм чествал рождения ден на сина си, без да знам, че това е двоен празник за мен. Време е да се огласят имената на всички доносници, които са работили в ДС с псевдоними, а досиетата да предадат на държавните окръжни архиви за обществено ползване. Само след такава процедура нашият народ ще намери спокойствие и благоденствие. Стига са ни управлявали некадърници, време е да се даде път на способните. Само тогава нашият народ ще заживее щастлива и благоденстващ живот.

Кирил Крумов

Обективно

Из интервюто на Бойко Борисов – като кандидат за кмет на София, днес вече кмет взето от журналистката от в. “Труд” Валерия Велева

...И съвсем не случайно общинските съветници от БСП направиха реверанс към личната история на Мартин Заимов – върнаха името на парк “Заимов”. Е, това вече ме тревожи.

...Трябва да призная – хората искат промяна и нови лица. По-добре да загубим, да сме в опозиция, но да не подвеждаме избирателите. Където и да отида, хората ми казват: “Ей, да не ни излъжеш и ти!” Това е огромна отговорност и аз не бих си позволил цената да стана кмет, премиер или президент, да я платя с лъжата към хората, които ми вярват...

Уважаеми ген. Борисовъ,

Пълзящата комунистическа реставрация тревожи не само васъ, но и цѣлия български народъ.

Позволете да отправимъ следния въпросъ къмъ васъ:

Днесъ квотата отъ съветници на ГЕРБ въ СОС ведно съ другитѣ национално мислещи такива е въ състояние да препречи пжтя къмъ реставрация, засягащъ възстановяване на имена на улици, паркове, бюстове и барелефи на поробители, предатели на родината, взели активно участие въ установяването и поддържането на комунистическата власт въ България. Ние смѣтаме, че като първа стѣпка е наложително новиятъ Софийски общински съветъ да вземе решение, съ което, преразглеждайки решението на миналия общински съветъ, който подъ натиска на съветницитѣ комунисти преименува паркъ “Оборище” въ паркъ “Вл. Заимовъ”, да възтанови традиционното му име – Оборище, съ което той е известенъ на цѣлото софийско гражданство. **Тогава гражданитѣ ще повѣрватъ, че партия ГЕРБ е единствената алтернатива на статуквото и още по-активно ще съдействатъ за осъществяване на програмата ѝ. Въ противенъ случай хората нѣма да казватъ: “Ей, да не ни излъжешъ и ти!”, а ще казватъ: “Още единъ лъжець!”**

БОРБА

Фаталната дата за България – 4 декември 1963 г., когато пленум на Централния комитет на Българската комунистическа партия взема решение за присъединяването на България към СССР

В стенографския протокол на Осмия конгрес на БКП, състоял се от 5 ноември до 14 ноември 1962 г., може да се прочете:

“Точно в 9 часа на сцената на конгресната зала влиза първият секретар на ЦК на БКП другарят Тодор Живков, придружен от члена на Президиума на ЦК на КПСС другаря Михаил Суслов, членовете, кандидат-членовете на Политбюро и секретарите на ЦК и ръководителите на делегациите на братските комунистически и работнически партии. Следват аплодисменти и скандирания: “БКП, БКП”, “КПСС, КПСС, КПСС”, придружено с “Вечна дружна, вечна дружба!”

За конгреса са избрани и присъстват 1011 делегати с решаващ глас и 44 делегати със съвещателен глас. Това са хората, които **ще решават съдбата на България!** Следва изброяване на централните ръководни органи на партията, като за членове на ЦК са избрани 101 души, за кандидат-членове на ЦК – 67 души, и за Централната ревизионна комисия – 25 души. Всичко това се е предхождало от тайни, скрити и конспиративни заседания на хората, които са искали да харижат България на СССР. Разбира се, това предателство на шепа хора е станало достояние на западните сили и те по съответния ред – било нашите предатели или ръководството на СССР, са били сериозно предупредени да не си играят с огъня. И това е причината, за да не се осъществи това пъклено дело срещу България. Във връзка с това са водени “разговори” със съветските ръководители и е търсен начин това да се отложи за неопределено време. Затова говори стенографският протокол на пленума на ЦК на БКП, състоял се на 26 февруари 1964 г. Където можем да прочетем: “В официалните разговори за посещението на партийно-правителствена делегация в Мос-

ква информация изнася Митко Григоров. Въпросът, на който се спира последният, се отнася до срещите и разговорите, които е имало с ръководството на КПСС и съветската държава. Първият въпрос, който е поставен от наша страна, е да се разменят мисли за създаване на икономически, политически и идеологически предпоставки за **обединението в перспектива на НРБ със Съветския съюз.**” На тази среща изложение прави правешкият властелин Тодор Живков, който подчертава, че това посещение и тази среща за нашия народ (какъв цинизъм, има смелостта да говори от името на българския народ) за партията имат в истинския смисъл на думата историческо значение, защото комунистическата партия, заедно със съветското ръководство, имат за цел в перспектива България да стане член на великото семейство на съветските народи. (А това означава НРБ да стане задунайска губерния на великия Съветски съюз.) И той продължава: “Огромна част от партията и народа имат високо политическо съзнание и с радост ще възприемат едно такова обединение на НРБ на Съветския съюз.”

И тук поставям основателно въпроса: Кога председателят Тодор Живков и къде се е допитал до българския народ? А какво ще решат българските комунисти е съвсем ясно, но очевидно е било, че не малка част от тях не са били съгласни с тези налудничави идеи на своя водач. Тази илюзия за обединение на НРБ и СССР сигурно е била отхвърлена от съветското ръководство по понятни причини, а че това е така, личи от следния стенографски текст от речта на Тодор Живков: “С обединението не бива да се прибързва, а трябва да се работи за създаване на икономически, политически и идеологически предпоставки за неговото

извършване в перспектива.” По-късно той заявява: “Ще има единно социалистическо семейство.” Тодор Живков подчертава и това какво смятат по този въпрос съветските другари и казва: “Съветските другари смятат, че най-подходяща форма е конфедерацията, като НРБ ще запази своя суверенитет и няма да даде повод за спекулации по този въпрос.” Разбира се, при тази предложена форма от север ще бъдат изпратени хора, които ще се настаят по върховете на държавното управление и така ще бъдем “пълноправен член на великото съветско семейство”. (Коментарите са излишни.) Няма да подмина и каква оценка е дал китайският комунистически лидер Мао Цзе Дун за положението в отделните социалистически страни, като за НРБ трябва да се гледа така, като че ли тя е част от Съветския съюз (оценката му е съвсем правилна). А членът на ПБ Митко Григоров на въпроса за обединението казва: “Създадохме специален орган за тази цел (разбирай, включването ни в границите на съветската държава – б.м.). Що се отнася до обединението по този въпрос ние не бива да излизаме и разясняваме да или не. Този въпрос ще отmine.” Това не подлежи нито на коментар, нито на обсъждане! Следва пленум на ЦК на БКП, който се е провел на 26 февруари 1964 г., като в решението, докладвано от Борис Велчев, няма нито ред, от който да е видно в крайна сметка какво са решили комунистите за присъединяването ни към “великата съветска страна”. След това заседание се провежда закрито такова. Към ф. I, оп. 5, а.е. 60 (архивен фонд) няма нито ред за това какво са решавали тези, които са искали да харижат България на Съветския съюз, но на стр. 45 от тази архивна единица има текст: “Строго поверително споразумение между правителството на НРБ и правителството на Съюза на съветските социалистически републики за образуване на междуправителствена Българо-съветска комисия за научно-техническо сътрудничество.” Но на шест машинописни страници навсякъде се говори

за заглъбочаване на икономически и други връзки между двете страни върху принципите на пролетарския интернационализъм съгласно многостранното сътрудничество в рамките на СИВ и т.н.

Иска ми се да поставя тук въпроса и го поставям: Защо има гриф “Строго поверително”. Нали българският народ трябва да знае какво БКП и нейният ЦК, Политбюро и т.н. са му готвили? И ако това обединение не е станало, то е благодарение на западния демократичен блок, който по невидими пътища е научил какво другарят Т. Живков и неговите приближени са готвели на България и пак по дипломатически и други пътища Съветският съюз е получил предупреждение Живков и неговата компания да не си играят с огъня, защото може да се изгорят, което закъсня с времето и на 18 ноември 1989 г. това стана. Тази комунистическа клика беше свалена и България тръгна по нов път, но времето показва, че все още, за съжаление, на възлови държавни постове стоят наследниците на тези, които бяха привидно свалени на горната дата. Докога ще бъде така? На този пленум вземат думата Тодор Павлов, Евгений Матеев, Димо Дичев, Райко Дамянов, Цола Драгойчева и други “другари”. В техните изказвания по въпроса за присъединяването ни към Съветския съюз като червена нишка минава основната идея час по-скоро да влезем в съветското семейство. В заключителното си слово правешкият дерибей казва: “Политбюро смята, че след този пленум не следва под никаква форма да се говори на когото и да било и където и да било по този въпрос.” Това недвусмислено говори, че народните маси ще се вдигнат на борба срещу тези налудничави идеи на шепя предатели – да станем част от Съветския съюз, или както соча и по-горе, задунайска република. В решението на този пленум Т. Живков отново подчертава, че между НРБ и съветската държава трябва да се създадат икономически, политически и идеологически предпоставки за пълното обединение на двете наши братски страни. След това следва

писмо, одобрено от ЦК на БКП, до ЦК на КПСС, а ето и извадки от него: “Скъпи другарю Хрущов, на 4 декември т.г. Пленумът на ЦК на БКП разгледа обстойно въпроса за още по-тясно сближаване, а в перспектива и за обединяване на НРБ със Съветския съюз...” След това следва на дълго и широко какво ни е накарало да искаме да се обединим и че тази идея е залегнала не само в съзнанието на българските комунисти, но и на огромна част от нашия народ. Какъв цинизъм, да говори от името на българския народ безотечественикът Т. Живков? И това писмо завършва със: “С комунистически поздрав по поръчение на ЦК на БКП – Тодор Живков, първи секретар на ЦК на БКП.” Ето как правешкият хитрец се опита да хариже България на Съветския съюз. Но и до днес все още се споменава името му, вместо да бъдат заклеени като най-големите предатели на Българския народ. Трябва да се споменат имената на комунистите, които са били избрани по предложение на Тодор Живков за членове на Политбюро, а те са: Боян Българанов, Борис Велчев, Димитър Га-

нев, Митко Григоров, Тодор Живков, Живко Живков, Иван Михайлов, Енчо Стайков и Станко Тодоров, а за кандидати-членове: Димитър Димов, Тано Цолов, Пенчо Кубадински, за секретари на ЦК на БКП: Боян Българанов, Митко Григоров, Борис Велчев, Начо Паназов и Лъчезар Аврамов, като на този пленум Митко Григоров издига кандидатурата на Тодор Живков и за министър-председател на НРБ, тъй като той с всички свои действия е доказал своята преданост и **вярност към КПСС и великата съветска страна на съветските народи.** Това не се нуждае от коментар.

С това приключва още една тъжна и печална страница, подготвена от Българската комунистическа партия, която направи всичко възможно, за да продаде България на Съветския съюз и само Бог ни запази това предателство да не се осъществи.

Използваните архивни материали са от Държавния архив при МС: Ф-1, оп. 5, а.е. 607, Ф-1, оп. 5, м а.е. 599, Ф-1, оп. 5, а.е. 123.

Николай Начев

Бележка на редакцията

Борисъ Велчевъ – главенъ прокуроръ на Република България, е **внукъ** на Борисъ Велчевъ – членъ на ЦК и Политбюро на Българската комунистическа партия, който е взелъ участие при вземането на решение за присъединяването на Народна република България къмъ Съветския съюзъ. Ако има съвестъ и достойнство, трѣбва незабавно да си подаде оставката отъ поста, който заема.

Днесъ, 45 години следъ тази позорна сбирка, състояла се по време на комунистическото управление въ България, наричаща се пленумъ на Българската комунистическа партия, пакъ при доминирано отъ комунистичкото правителство се извършва ново предателство задъ гърба на българския народъ – посещението на президента на Руската федерация Владимиръ Путинъ. То е емблематично съ подписание на договори, съ което се предоставя отъ граница до граница българска територия за построяването отъ Русия на съоръжения (три тръбопровода за газъ и нефтъ) и изграждането на втора атомна централа Белене. Чрезъ тѣзи договори Путинъ прокарва стратегически интереси на Русия на Балканитѣ, което, погледнато въ упоръ, застѣга бъдещото развитие на родината ни за десетки години напредъ. Те, договоритѣ, свързватъ чрезъ енергийната ни зависимостъ и икономическата такава, която е все още на кръстопътя на пазарната икономика. Наредъ съ това фактическото положение на земята, върху която ще бъдатъ прокарани тръбопроводитѣ, ще бъде такава на двувластие (кондоминиумъ). А това въ правъ текстъ казано е отнемане на независимостъ, или по-точно, отказване отъ зависимостъ върху собствена територия, мотиращо гестабилизация и гравитиращо къмъ ограниченъ суверенитетъ.

Ако и затова сме безмълвни, не е далеч времето, когато българските комунисти, вървейки по стъпките на Путинъ (въ управлението на Русия), ще установят режимъ, който ще постави подъ свой контролъ цялия икономически и обществено-политически животъ, пакъ за сметка на чужди интереси. Къмъ това е билъ стремежътъ на комунистите следъ промяната отъ 1989 година, отъ когато на въоръжение въ връзка съ изискванията на новото време използватъ изрази като демокрация, либерализъмъ и плурализъмъ.

Не само г-нъ Борисъ Велчевъ би трябвало да се замисли какъвъ е ползниятъ му мораленъ ходъ, но и тези, които безъ да се допитатъ до върховния суверенъ, народа, за втори пътъ въ най-новата ни история се мъчатъ да го поставятъ въ зависимостъ отъ решаващата си проблематика чужда държава.

Подписаните 8 споразумения при посещението в България на президента на Русия Владимир Путин

1. План за съвместни действия за периода 2008-2009 г. по изпълнение на Споразумението между правителствата на Република България и на Руската федерация за сътрудничество в областта на туризма.

2. Протокол за организирането и провеждането на фестивала на руската култура през 2008 г. в рамките на Годината на Русия в България между Министерството на културата на България и Федералната агенция по култура и кинематография на Руската федерация.

3. Основен договор за проектиране, доставка и изграждане на АЕЦ "Белене".

4. Спогодба между правителствата на България и Русия за сътрудничество по внос в Руската федерация на отработено ядрено гориво от изследователски реактор.

5. Спогодба между транспортните министерства на двете държави за организацията на пряка международна железопътно-фериботна връзка между пристанище Варна и пристанище Кавказ.

6. Програма за сътрудничество в областта на културата, образованието и науката за периода 2008-2010 г.

7. Споразумение между двете правителства за сътрудничество при създаването на газопровод за транзит на природен газ през територията на България – "Южен поток".

8. Договор между съдружниците на международната проектна компания по проекта за нефтопровод Бургас-Александруполис.

Път към
бъдещето

Без консолидация по някои основни идейни пунктове единение в център-гясно е илюзия

Продължение от миналия брой

6. Ограничаване на държавната намеса в стопанството и социалния живот, реформиране на държавната администрация и оптимизиране на публичните разходи. Държавата има ограничен ресурс – финансов, човешки, иновационен. Тя може да върши добре типичните публични дейности само ако се "освободи" от тези, които биха могли да се поемат от частния сектор. Това постига две цели: по-ефективно създаване на блага (напр. пътища, пристанища, чистота)

и по-висок общ растеж, но и по-ефективни дейности по отбрана, правосъдие, регулация, които гражданите очакват от държавата. За оптимизирането на публичните разходи са необходими политики, които да включват поне четири основни насоки. На първи място, освобождаване на държавата от дейности, които могат да се осъществят на пазарен принцип. На второ, съчетаване на държавното финансиране там, където е необходимо, включително за изграждане

на модерна инфраструктура, с частни инвестиции. На трето, прилагане на механизми за пълна отчетност и прозрачност на разходването на държавните средства. На четвърто, реформиране и увеличаване на ефективността на администрацията.

Желанието за по-голям държавен контрол в редица пазарни сфери неминуемо води до нуждата от разширяване на бюрократичния апарат. Раздуването на администрацията най-често предизвиква неефективно разходване на публичните средства и до повишаване на нивата на злоупотреба и корупция. То трябва да се избягва винаги, когато е възможно. Чрез прекомерната намеса на държавата и наднорменото регулиране и подпомагане в определени сектори свободният пазар изкуствено се деформира. Това оказва пряко влияние върху “джоба” на всеки български гражданин. Плащайки своите данъци, понякога финансираме нещо, което се субсидира преференциално от държавата, без оглед на неговата пазарна адекватност. Държавата не бива да монополизира нито една от представяните от нея услуги, а още по-малко цели обществени и икономически сектори. **Всички контролирани от държавата монополи рано или късно се превръщат в монополи, закрияни от държавата, и се запазват дори когато съществуването им вече не е оправдано.**

7. Стимулиране на процесите на реална и ефективна децентрализация в България. Разширяването на управленската децентрализация трябва да бъде един от основните десноцентристки стремежи в България. Именно в прекаления централизъм на властта, наследен от предходната политическа система, чието негативно влияние все още се опитваме да преодолеем, се крие една от причините а постепенното отчуждаване между управляващи и граждани. Чрез развиване на децентрализацията и принципа на субсидиарността може да бъде постигнато автономно и ефективно местно самоуправление. Всекидневните проблеми и въпроси, които възникват на местно ниво, трябва да бъдат решавани от управленското ниво,

което е най-близко до тях и е достатъчно компетентно. Така може да бъде гарантирано, че индивидуалните амбиции, стремежи и предприемчивост ще могат да се развиват и реализират свободно, без излишната намеса на външни бюрократични фактори. Успешната финансова и административна децентрализация ще спомогне установяването на демократичното управление, характеризиращо се с чувствителност и отвореност към гражданите, прозрачност и отчетност на взетите решения.

Някои от основните положителни ефекти при развитие на процесите от децентрализацията ще бъдат: повече правомощия на местните органи и възможност за провеждане на собствена регионална политика; оптимизиране на публичните услуги, които се предоставят от общините по количество и качество; по-голяма автономия на регионите по отношение на приходите и възможност на общините сами да определят размера на местните данъци и такси (в определени рамки, предвидени в закон); повече възможности и по-добри условия за получаване на алтернативно финансиране чрез банков кредит или чрез облигационна емисия – благодарение на по-висок кредитен рейтинг или като следствие от по-голямата предвидимост и възможност за създаване на прогнозни разчети на входящите и изходящи парични потоци. По-голяма събираемост на данъците и ефективност на местното данъчно облагане. Опростяване на взаимоотношенията с централната власт и яснота по отношение на отговорността на общинската администрация при формиране на икономическата политика на региона. Децентрализиране на решенията относно развитието на местната икономика и разгръщане на конкуренцията между населените места за привличане на жители и инвеститори. И на последно, но не по важност, място – възможност за по-ефективен граждански контрол.

Успоредно с разширяване на местното самоуправление трябва да се заложи на **провеждането на отговорна екологична**

политика на национално и местно ниво. Отговорността е основополагаща дясна ценност. Опазването на природата и последователната природозащитна политика е проява на тази отговорност към самите себе си, към цялото общество и към бъдещите поколения.

8. По-ниски нива на данъчно облагане и осигурителни вноски. По-ниските данъци ще имат положителен ефект върху увеличаването на производителността. При сегашните относително високи нива част от работодателите стоят в "сивата" икономика, която концентрира преди всичко нископроизводителни работни места. По-ниските данъци следователно ще помогнат за по-конкурентното участие на българския бизнес в европейския пазар и за по-бързото увеличаване на средната производителност.

Намаляването на осигурителните вноски е не само стимул за бизнеса, но и за всички активни граждани. От една страна, това би освободило паричен резерв, който би стимулирал развиване и разширяване на предприемачески дейности. Факт, който би носил позитиви не само за българския бизнес, но и за цялото общество. Освен това осигуровките са данък върху труда, който естествено се понася и от работещите. С други думи, намаляването на осигурителната тежест води до оставяне на повече пари в ръцете на данъкоплатците. Да не говорим, че по-ниски нива на облагане биха стимулирали работодателите и работещите да декларират своите реални доходи. Така бюджетните приходи по това перо евентуално не само няма да намалят, но вероятно могат и да се повишат.

9. Прилагане на предвидима дясна социална политика. Десните виждания за социална политика не могат да се конкурират с тези на левицата по отношение на краткосрочния популярен ефект. Силата на дясната социална политика е в ефективността и ползите, които носи за обществото в дългосрочен план. Отговорната солидарност и милосърдието е основна характеристика на десноцентристкото социално мислене.

Отношението към хората с увреждания, възрастните и децата, лишени от родителски грижи, е критерий за зрелостта и развитието на едно общество. Държавата и обществото са отговорни за онези негови членове, които не могат да се справят сами с осигуряване на средства за своето съществуване. Те трябва да осигурят помощта и подкрепата за достойното съществуване на тези граждани.

От друга страна, програми за социално слаби и безработни не бива да се разглеждат като общ инструмент в борбата с бедността, а като действия, насочени към подкрепа на конкретни целеви групи, които по различни причини не могат да се интегрират в стопанския живот в определен момент. Големият въпрос на социалната политика не е колко пари се отделят за програми, а как наличните средства да бъдат най-рационално и ефективно оползотворени.

Държавното подпомагане не трябва да създава зависими хора и поводу широк кръг от граждани да губят шанс за собствена реализация и просперитет. По-ползотворният подход е политиката, целяща създаване на средства, която благоприятства трудовата заетост и развитието на активен и отворен пазар на труда. Социалните помощи трябва винаги да се разглеждат като "временно състояние", а не като дългосрочен житейски хоризонт. Държавната намеса, регулираща неравенството и установяваща справедливо разпределение на благата, има единствената цел да помогне за образованието и квалифицирането на гражданите в неравностойно положение, да отключи тяхната инициативност и да премахне изкуствените пречки, които възпрепятстват изявата на техните възможности. Не бива да се води политика, която постепенно може да превърне българската социална система в такава, в която определени групи изискват да им бъдат зачетени или дарени наготово блага, на които мнозинството от хората не се радват, без да е изпълнено определено задължение за работа. Дори инициативността да не може да се прояви и разгърне в на-

стоящия момент, все пак това е идеята за справедливото разпределение и подпомагане в дългосрочен план.

10. Защита на евроатлантическите ценности. След рухването на социалистическия режим тогавашната десница у нас предложи модели за бъдещо развитие на България, които постепенно с леки изключения и залитания обединиха по-голямата част от българското общество около няколко макроконсенсуса за прехода – демократизация на политическите институции, развитие на пазарна икономика и приватизация на държавната собственост, интегриране на страната в НАТО и ЕС и т.н. Евроатлантическите принципи, ценности и приоритети, припознати от десните реформаторски сили, рамкираха пътя към промяна и движиха напред страната в годините след 1989 г. Заедно с приемането на България в НАТО, европейското членство на страната ни може би изпълнява последното голямо обществено съгласие, с което обществено-политическата програма на прехода у нас завършва. То отбелязва края на една дълга политическа, икономическа и социална трансформация и началото на нов път, в който стремежът към усъвършенстване и развитие трябва да продължи да е водещ. Оттук нататък десноцентристкото пространство трябва да предложи нови проекти, модели, приоритети, които да адресират темите, въпросите и проблемите у нас като страна на завършения преход и част от ЕС. Европейската интеграция на България ще продължи да се развива и задълбочава и това отново ще ни постави в процес на постепенна трансформация. Нещо повече, всички държави – членки на ЕС, се намират в състояние на мащабна, но постепенна трансформация, защото самият съюз все още дооформя своята същност и облик. Оттук нататък обаче българските граждани заедно с техните представители в европейските институции ще вземем участие във формирането на общото европейско бъдеще. За да може да се възползва максимално от тази възможност, българското общество трябва окончателно

да припознае евроатлантическите ценности. Десноцентристкото пространство трябва да бъде носител на тези демократични принципи и да изпълнява един вид образователна мисия като дългосрочна стратегия за цялостната интеграция на България и нейните граждани в общия европейски дом.

11. Преодоляване на безрезултатното противопоставяне на идеологическа основа и замяната му с конкуренция на конкретни прагматични модели за развитие и управленски проекти. Време е окончателно да се обяви края на примитивното идеологическо противопоставяне като сериозен фактор, мобилизиращ избирателите към подкрепа. Очевидно е, че българските избиратели вече трудно биха се мобилизирали от абстрактни политически модели. **По-скоро в зависимост от определени социално значими приоритети се формира нов тип рационален вот.** При него са важни предлаганите управленски решения на дадени проблеми, вълнуващи членовете на обществото, като вече не може да става въпрос за радикално противоречащи си подходи. Отношението към бившия репресивен социалистически режим трябва да остане на ниво интелектуална и законова позиция. Още повече, че идва цяло ново поколение от български граждани, за които противопоставянето по оста комунизъм-антикомунизъм говори твърде малко. То има нужда да бъде мотивирано на базата на конкретни и ясни предложения за бъдещи политики. На него десницата трябва да покаже прагматични управленски проекти, защитаващи дясната идея за икономическо и социално развитие. **Няма нужда от нови идеологии или ценностни експерименти.**

Десноцентристкото пространство има своите модерни базови ценности: свободата за отговорност към себе си и към общността, инициативността на предприемаческия дух и индивидуалните приоритети, редът на свободния пазар и върховенството на закона.

Спомени за “погвизите” на партизаните от отряд “Антон Иванов”

*...Ний идем волни партизани –
народни верни синове...*

През лятото на 1943 г. Ангел Цветков (Агата) и брат му Кръстьо от Равногор отиват на хармана в местността Осеново над Сухото дере, на 7-8 км от селото. Излизат рано сутринта с кучето и го пускат на лов за зайци зад къшлата. Отнякъде се стреля и Кръстьо пада, ранен в ръката. Брат му Ангел, голям стрелец, заляга на земята и наблюдава да разбере откъде се стреля. Вижда зад един бук насочена цев на пушка и глава на човек. Прицелва се и го убива на място. Оказва се шумкар, чиято цел е била да ги убие и да им вземе оръжието, дрехите и храната. Това е обикновена практика на партизаните. Агата раздира ризата си, превързва ръката на брат си и се връщат в селото. Кръстьо остава сакат за цял живот.

Най-голямата дъскорезница на Балканите се намира тогава в горското стопанство “Кьошка” близо до Равногор. Една зимна нощ през 1943 г. шумкари от отряд “Антон Иванов” нападат и обират магазина и хранителните продукти от стола на работниците и напълват раниците си. Отнемат единадесетте коня на каракачаните и ги натоварват с фасул, брашно, макарони, кашкавал, сирене, салам и пр., запалват дъскорезницата и тръгват към лагера си. Преди да потеглят, изкарват всички служители и работници навън, дръпват им кратка реч “в името на народа” и поемат. На другия ден по следите на конете жандармерията разбира къде горе-долу се намира бърлогата им “Техеран” и докладва на директора на полицията Ив. Гешев. Той прибира сведенията, засекретява ги и чака да падне големият сняг. Гешев има свои агенти в партизанските чети, чиято задача е да ги обединят в един отряд, за да бъдат ликвидирани. Ловните дружини и жандармерията в Батак чакат удобен момент и заповед за обсада.

На 1 март 1944 г. пада големият сняг. Заповедта е дадена. Войската подгонва партизаните от землянката “Техеран”. Отрядът наброява 153-ма души. Насочват се към гръцката граница, но Девинският полк ги пресреща и обгражда. Завързва се бой в Сухото дере. Командирът на отряда Георги Ликин от с. Кръстевич, Панагюрско, с партизанско име Дед, е един от подводничарите, обучен за че-

кист в Съветска Русия. Той дава заповед всички да вървят заедно, никой да не се отделя от отряда, да не се пръскат. В разгара на боя пада убит. Страхливите се отцепват от отряда, за да спасят собствения си живот, успяват да се промъкнат през обсадата на Чепинския и Девинския полк и така 10-13 души оцеляват. Насочват се към село Фотен. Хващат за водачи неколцина овчари от къшлите край селото и едно шестнадесетгодишно турче на име Реза. Целта им е да преминат пълноводната река Въча и да заличат следите си. Наближавайки местността Буквик, землище на Равногор, те избиват възрастните водачи и продължават с турчето. Нахлуват в къшлата на Шикови. Вътре са двамата братя Васил и Димитър със синовете си Атанас и Стефан, 15-16-годишни. Грижат се за овцете си. С насочено оръжие командирът заповядва да съблекат дрехите си и да им ги предадат, а с вълнените си навуща и цървулите да обуят партизаните. Изплашените стопани изпълняват заповедта. След като вземат дрехите и оскъдната им храна командирът кимва на един от шумкарите: “Трепи ги!” “Защо да ги убиваме бе, Пашка, всичко им взехме?!” възразява оня.

Тогава Пашката (Георги Серкеджиев от с. Храбрино, Пловдивско), без да каже нито дума, стреля. Жената партизанка (Нонка Серкеджиева) му помага. Васил и двете момчета падат убити. Димитър успява да избяга през отворената врата. Стрелят по него, но не го улучват. Той се добира до Равногор и съобщава какво става по къшлите.

От Буквик шумкарите се отправят към местността Форцово. Стигат до къшлата на Петър Казаков, също от Равногор. Обират и него, заколват кравата му, обръщат кошерите му в снега, преяждат с мед и някои умират. Останалите прибират питите с меда в раниците си и отново потеглят, като вземат със себе си и Петър Казаков. Пътюм арестуват и Крум Марганов, равногорец. Продължават към къшлите в местността Лявовето (Тикленицата). На пътя им се изпречва колибата на Тодор и Софка Томови. Жената е бременна в шестия месец. Зимата тук е по-мека и те прекарват с овцете си. Бандитите вземат и техните дрехи, навуща, бедната храна и подкарват и Тодор за водач. Жената

се разплаква и моли да го оставят. Това вбесява садистите и те я насилват, разпарят корема ѝ, изваждат нероденото, отрязват гърците и подкарват мъжа ѝ. С окървавени ръце продължават пътя си. Главен герой в този сатанизъм е Георги Серкеджиев – Пашката. Партизаните решават да се отърват от Резата, свидетел на убийствата. Притискат врата му между габърв чатал, халосват го с брадва по главата, то не мръдва и те го мислят за умрял. Продължавайки, срещат дядо Димитър Пунчев от Равногор, арестуват и него. Реката е дълбока и пълноводна. Бандитите заставят хората да ги пренесат на гръб на отсрещния бряг. Също както е било през турско. Пренасят ги. След няколко дена водачите се връщат по домовете си, но мълчат, стресирани, и никому дума не казват. Тодор не се връща. Той е убит. В разградения двор на старото училище са положени единадесет полуголи тела на избитите селяни от Равногор, някои са от съседните села. Турчето Реза е спасено от равногорци, дошли да приберат убитите си. То на пресекулки разказва какво е видяло и преживяло. Картината не подлежи на описание!

След погребението на дъщеря си Софка и зет си Георги Тонев тръгва с коня и по-малката си дъщеря Кера, шестнадесетгодишна, за къшлата, за да прибере добитъка. На края на селото патрулите го въоръжават с пушка “Маузер” за самозащита, както и всички стопани, които отиват по нивите и при добитъка си. Наближавайки колибата, Георги

дочува отвътре разговор. Шумкари! Заповядва на Кера да се отбие встрани от пътеката и да легне на земята, издърпва и коня. Сам той доближава и предпазливо бутва вратата от страни. Моментално отвътре изстреляват куршумите пронизват вратата и изсвистяват над главата на момичето. Георги е смел и опитен стрелец. Гръмогласно изрича команди: “Първи взвод – вляво! Втори взвод – вдясно! Картечен взвод – огън!”

Бандитите, уплашени, отварят вратата и хукват да бягат. Той стреля и убива четирима Патроните свършват и докато зареди нова пачка, петият – Никола от с. Мътеница, Пловдивско, ранен в ухото, успява да се скрие в гората. След преврата на 9 септември 1944 г. е произведен полковник и става командир на пожарната. Георги Тонев е арестуван заедно с Ангел Цветков, братята Иван и Стоил Славови и Васил Грудев и след зверски инквизиции са зарити полуживи в торище в с. Голямо Конаре.

Преди няколко години червен кмет на Равногор угоднически подарява на сина и снахата (Мария Серкеджиева от Пазарджик, зам.-министър на правосъдието) на самозвания генерал Георги Серкеджиев (Пашката) общинско място да си построят вила.

*Спомени на Атанас Узунов и Крум Стефанов
Семизов от с. Равногор
Записа Надежда Любенова*

Власт-парти

Властта – донор за лично облагодетелстване

*“Бордоваците на Румен Овчаров” – Мариела Балева,
в. “Сега”, 9 ноември 2007 г. (със съкращения)*

Чували ли сте приказката, че ако искаш някой да ти стане верен, трябва да го направиш зависим. И благодарен. Тази “права” линия е следвал опитният апаратчик Румен Овчаров, който от 10 години избори зуби, но поста си – не. Как ще го иззуби, след като се е погрижил много от неговите съпартийци да са му верни. А пък то става по различни начини – единият е, като ги сложи в бордове на гържавни или общински фирми.

В София общинските фирми са 35. В управлението на 15 от тях БСП има свои хора, призна Овчаров в качеството си на лидер на столичната организация на БСП. В бордовете на тези 35 общински дружества са назначени на заплата 164 партийци от различен цвят. Справка сочи, че бордоваците на СДС са 45, на ССД – 32, на БСП – 17, на Гергьовген – 13, на БЗНС – 8, на НДСВ – 6 и т.н. Вярно, че не червените гържат палмата на първенството,

но пък всички червени в бордовете са верни на Румен Овчаров.

В градския съвет на столетницата са избрани 71 социалисти. От тях 24-ма са шефове на столичните районни организации и почти половината от тях са набутани в бордовете.

БОРДОВЕ СРЕЩУ ВЯРНОСТ

За добрата месечна заплата на бордоваците има само едно условие – вярност към председателя, коментират социалисти. Според Божидар Димитров за десетте години, в които управлява БСП-София, Румен Овчаров е поставил свои хора на всички доходни места в столицата. Самият Овчаров защитава “хранилките” на хората си, твърдейки, че “с нашите членове в бордовете контролираме фирмите”. Какъв контрол извършват тези “наши хора” не е ясно, но всички търговски дружества са губещи, категорични са червени опозиционери. И дават пример с поета Лозан Такев, щатния автор на агитпропагандните материали на БСП, който години наред извършва “контрол” върху “Пазари-юг” ЕАД. Сигурно в поетична форма.

КОЙ КЪДЕ Е?

От шефовете на червените райсъвети Валентин Иванов (“Оборище”, беше и кандидат за кмет на района) е в борда на “София БТ” ЕАД, а доскоро бе и в “Пътища и съоръжения” ЕАД. С дипломата си на философ е сложен от др. Овчаров да “контролира”. Генчо Пастърмов (“Панчарево”) е в “Пазари-изток” ЕАД. Как ли 65-годишният социален психолог се оправя с пазарите и цената на краставиците? Зоя Червенинева (“Витоша”) е във “Въжени линии” ЕАД. Социалистически разказват, че мотивът, с който др. Овчаров я предложил в борда, бил общото между професията ѝ на текстилчик и въжените линии – нишката! Списъка продължават Параскева Гергова (“Илинден”) – в “Пазари-север” ЕАД, Петър Апостолов (“Красно село”) – в завод “Средец” ЕАД. Историкът Орлин Димов (“Сердика”) упражнява хобито си “Возене на трамвай” в борда на “Транспортно строителство и възстановяване” (ТСВ) ЕАД. Един от малцината, които упражняват професията и знанията си, е Радослав Пешлеевски (“Лозенец”), назначен също в ТСВ ЕАД.

Присъствието на груги важни членове на ГС на столетницата: Георги Свиленски (в “Софийски имоти” ЕАД), Елка Георгиева (в “Озеленяване” ЕАД), Иван Пенков (в “Столичен автотранспорт” ЕАД), Лилия Долджиева (в “Пазари-запад” ЕАД), Райна Райчева (във ВиК ЕАД), Стоян Ангелов (в “Езига-София” ЕАД), Тодор Костадинов (в “Галатея 2002” ЕАД и “Строителство и възстановяване” ЕАД) – е също заради партийна лоялност. А не за професионални качества.

Бившият кмет пък на “Красна поляна”, а сега зам. областен управител на София Сталин Генадиев (за него твърдят, че не е от кръга на Овчаров), също не излиза от бордове – сега е на “метрополитен” ЕАД, а преди – в “Слатина-Булгарплог” ЕАД.

Та как тези хора ще искат да падне партийният им лидер от власт! Падне ли той, те изскачат от бордовете. Член на ГС не на шега прогнозира, че няма да е далеч времето, когато ще започне друга битка сред столичните червени. И тя ще е сред самите бордоваци. Кой от тях първи ще предаде Овчаров, за да запази мястото си в хранилките.

КОЛКО ВЗЕМАТ БОРДОВАЦИТЕ?

Според някои медии бордоваците получавали 1000-1500 лв. на месец. В тези рамки варират възнагражденията на шефове на общински фирми, но те не са от квотата на БСП. Според член на ГС мизата на червените в един борд е около 800 лева на месец. И то в дружества, където средните заплати са между 250 и 450 лв. За “Метрополитен” тя е 350 лв., в “Слатина-Булгарплог” – 350 лв., “Софийски имоти” – 680 лв., “Спортна София” – 250 лв., “Езига” – 230 лв., в “Столичен автотранспорт” – 430 лв., във ВиК – 411 лв. Румен Овчаров не членува в бордове на общински фирми, но пък е в борда на няколко гържавни дружества.

Такъв е публично-частният бизнес на властта. Тези данни са само за БСП-София. Как ли контролират гругите партии общинските и гържавните фирми? По същия начин – с “партийните контролори”.

(Заглавието е на редакцията)

България влезе в НАТО – комунизмът би трябвало да си замине, но само като възстанови заграбеното от българския народ

Това налага БКП/БСП да върне в държавната хазна награбеното за повече от половин век!

След 1944 г. БКП/БСП наложи в България по съветски модел много нисък, мизерен жизнен стандарт и перманентен жесток дефицит на стоки от първа необходимост!

Изнасяйки на международния пазар (на хилерспекула, т.е. хиперкорупция) зърнени храни, месо, млечни произведения, алкохол, цигари – **суров тютюн, оръжие, текстил и пр.**, **“мъдрата партия” на трупата огромни авоари в чужди банки, ограбвайки държава и народ (и мамейки жестоко – особено членската си маса, като финансира международния тероризъм).**

Ако правосъдието си свърши работата (длъжно е) и всичко награбено от “мъдрата партия” бъде върнато в държавната хазна, не само ще бъде погасен т.нар. външен дълг, но ще имаме наличност в хазната неколкостотин милиарда евро!

Защо?

Премълчаван въпрос – къде е обещаваният “рай”

В името на могъщата си “идея” – власт на всяка цена – БКП/БСП обещавахе на българския народ да му построи “рай”, но за половин век премъдро управление не само че не построи този “рай”, а напротив, отказа се сама най-позорно от “строежа”. След 10 ноември 1989 г., по думите на нейните “лидери”, положила основите на демокрацията, като едновременно с това реве от същата тази демокрация, на която уж положила основите.

Защо след половин век “премъдро управление” на БКП/БСП днес България има тринадесет милиарда чуждестранен дълг, а не обратното, други да имат такива огромни дългове към България, защото едно премъдро и компетентно управление означава точно това – други да имат задължения към България, а не България да дължи огромни неизплатени дългове!

На времето Конрад Аденауер с дванадесет милиарда долара инвестиции възражда Германия от пепелищата на Втората световна война и я извежда на едно от първите места в света! Защо и България днес не е на едно от първите места в света подобно на Германия, с 12 милиарда заеми от чуждестранни кредитори?! И кой е управлявал мъдро и компетентно – Конрад Аденауер или БКП/БСП?

Защо днес страни като Япония, Германия, Швеция, Норвегия, Швейцария, Австрия и др., които не са управлявани така мъдро и компетентно, както нас ни управляваше БКП, благоденстват и нямат дългове към никого, включително към България, а България и българският народ след 50 години все “мъдро” и “компетентно” управление на БКП/БСП мизерства и е затынал в дългове към не мъдро и не компетентно управлявани страни...

Днес в света е очевиден следният факт: страни, в които процъфтява творчеството на народите благоденстват; страни, в които се преследва творчеството, мизерстват! А няма и не може да има да има по-голямо (по-съществено – органично?!) признание за правото на творчество, т.е. за професионализма, от частната (т.е. творческа, професионална) инициатива и предприемчивост. Така че, който преследва частната инициатива и предприемчивостта и ги спъва, преследва творчеството, преследва професионализма и резултатът е мизерия за народа. Който насърчава частната инициатива и предприемчивостта, насърчава творчеството, професионализма, резултатът е благоденствие за народа! И питам аз, 50 години БКП/БСП насърчава ли или преследва творчеството и професионализма, които единствени могат да осигурят благоденствие за народа?!

И накрая, за да бъдем последователни, къде е обещаваният “рай”, уважаеми другарчета, преследвачи на творчеството, от импотентната БКП/БСП?

Георги Минчев (ГерТоменски) – Свищов

Повод за
размисъл

Невъзможни ли са не възможните пожелания в годината на Мишката

Нумеролозите казват, че 2008-а е годината на Единицата – символ на новото начало, на съзиданието, на единението.

За първи път от 1936-а годината на Единицата съвпада с годината на Мишката в източния календар, която пък е символ на лидерството, на смелостта, на новаторските идеи и на революционните промени. Астролозите обаче ни предупреждават: Внимавайте, Единицата носи добро, но тя е полето на горделивите и на егоцентриците!

Е, ако пренесем знаците на звездите върху полето на българската политика, биха се получили следните послания:

Тройната коалиция няма да се разцепи въпреки егоцентризма на Симеон и гордостта на Доган. БСП, НДСВ и ДПС ще удържат на обета си за цял мандат.

Ще се засилват критиките към управлението на **Станишев, но той ще удържи лидерството си** в изпълнителната и в партийната власт.

Бойко Борисов ще ни вдъхновява с новаторски идеи за управлението на столицата, но боклукът и трафикът ще продължават да бъдат тежък проблем за софиянци.

ГЕРБ ще помпа партийни мускули, но щещията му за бъдещо парламентарно мнозинство

ще стават все по-голям мираж.

В БСП ще продължат да се карат на тема “бедни-богати”, но лявото крило няма да събере смелост, за да напусне партията майка.

Царските отцепници ще се лутат сиروتни в парламента и няма да направят своя партия. Но ще вгорчат живота на премиера, лишавайки го от комфорта на абсолютното мнозинство.

Доган ще продължи да бъде еднoличен господар в партията си и няма да напусне политиката, както обеща в началото на 2007 г.

Въпреки опитите за обединение **СДС и ДСБ няма да постигнат политическо единение**, ГЕРБ няма да грабне марката СДС, Костов няма да слезе от политическата сцена, а Пламен Юруков няма да спре разпада на сините структури.

Парламентът ще стане арена на остри сблъсъци, а улицата – на мощни социални протести.

И през втората година на европейското ни членство ще трябва да разчитаме на себе си, ако искаме новото да влезе в живота ни.

*В. “Труд”, декември 2007 г.,
заглавието е на “Борба”*

Личности

Васил Златаров

20 февруари 1921 – 27 февруари 1998

Васил Златаров е от тези борци на националистическите организации, които се създадоха между двете войни и бяха призвани да се борят, от една страна, срещу несправедливостите на Ньойския договор, а от друга – срещу многоглавата хидра на тоталитарболшевизма.

Завършил гимназия в родния си Ямбол, той завършва право на 5 август 1944 г. и постъпва като съдебен кандидат в ямболския областен съд. Девети септември го заварва член на младежкото ръководство на СБНА и председател на студентите при Софийския университет.

Няма да се спирам на дейността му след 9 септември, защото целта на настоящото не е да преразказвам неговата биография, а неговата голгота през време на престоя му в затвора – 27 февруари 1948 – 31 декември 1962 г. Животът на Васил Златаров през този период на престоя му в затвора е епопея на мъченичество и издевателство над личността му от страна на тоталитарболшевиците.

Срещата на Васил Златаров с Петър Петров, а впоследствие с Илия Станев и Илия Попов в края на септември 1944 г. е била фатална. Впоследствие Васил Златаров разбира от негова близка,

името на която не си спомням, че Илия Попов и Илия Станев работят в комунистическото военно РО-2.

Както е известно, на 27 февруари 1947 г. са арестувани около 800 души в цялата страна. Започва монтажът на процеса, в който болшевиците са ненадминати майстори. Всички по-големи политически процеси в края на 40-те и началото на 50-те години се скалъпват по един и същи начин. Дават възможност на някои от последствените да развихри въображението си, и конспирацията и шпионажът са готови. В случая това е Петър Петров.

С Васил Златаров съм се срещал неколкократно и както той, така и аз сме си споделяли.

Говорил съм с Васил Златаров, така и с Христо Бъчев за убийството на генерал Христо Луков на 13 февруари 1943 г. Те тогава, след убийството, са се доверили на версията на Пенка Лукова, дъщеря на ген. Луков, че убийството е извършено по внушение от двореца. При разговора ми с нея през 1948 г. в офиса на съпруга ѝ на пл. "Александър Първи" тя ми каза, че е изградила своята версия благодарение на това, че след убийството избягалите убийци се качват на автомобил, шума от който тя чува.

Дори на погребението при изказване на съболезнование от страна на царя тя отказва да му подаде ръка. После се оказва, че убийството е извършено от Виолета Якова и Иван Боруджиев – и двамата от комунистическата група на Славчо Рагомирски.

Последният спомен за Васил е от Белене – Персин, втори обект. Той е от края на 1961 г. Докараха Васил в нашия кошер, който представляваше помещение със стени от леси, изплетени от върбови клони, в което се помещават затворниците на два един над друг нарове и се разхождат дунавските ветрове. В едно такова помещение има две бригади, т.е. около 120-150 души.

Докараха Васил в плачевно състояние. Той не тежеше повече от 45 кг, а затворническите му грехи висяха като на закачалка. Сложихме го на горния нар между мен и Стефан Вълков (от Асеновградската конспирация). Разправи ми, че е докаран до това дедже от вербувачите на Държавна сигурност към отдел "Затвори" Крум Рангелов и Райчев, които за пореден път са си опитвали късмета да го вербуват за секретен сътрудник. Бяхме няколко месеца заедно, през които той успя да се съвземе.

Случаят е описан от него във в. "Демокрация" през 1991 г. и в спомените му.

Мен през 1962 г. ме вдигнаха в затвора в Стара Загора, където през 1963 г. научих, че Васил е освободен в края на 1962 г.

През 70-те години сме се виждали в София при инцидентните му идвания в Ямбол.

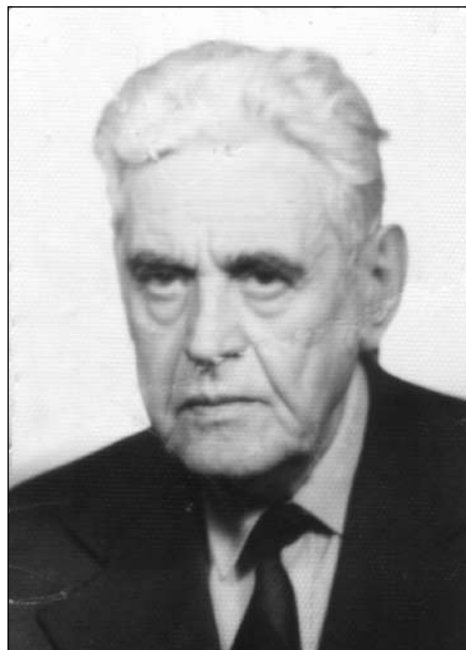
В края на 1977 г. Васил Златаров беше вкаран отново в затвора с петгодишна присъда. След излизането му от първия затвор той постоянно живееше в Ямбол в продължение на 23 години.

От началото на 80-те години до 10 ноември 1989 г. съм имал срещи с него при идването му в София. Зная от него, че през това време работеше като преводач в завод "Ямболен".

След 1989 г. като депутат в 36-то и 37-то НС сме се срещали многократно. От всичкото време в затвора и извън него останах с неизлечимото впечатление, че Васил винаги е бил верен приятел, изключително отзивчив, с несломим дух, оптимист и вярващ в доброто.

Васил Златаров извървя пътя към собствената си голгота в човеконенавистното и безжалостно време на болшевизма, беззаветно вярващ, че ще дойдат по-добри дни за неговата България и за българите.

Бог да го прости!

Възпоменание

на доблестния син на България, прославения воин и един от водачите на Съюза на българските национални легиони преди комунистическата инвазия в България през 1944 г.

ГЕНЕРАЛ ХРИСТО ЛУКОВ

По този повод на 9 февруари 2008 г. пред Параклиса на жертвите на комунизма в парка пред Националния дворец на културата беше отслужена панихида от Негово преосвещенство митрополит Гервасий в съслужение с 8 свещеници.

Възпоменанието беше организирано от СВЗВНВУ, Съюз "Истина", Съюза на репресираниите по време на комунистическата власт в България, Съюза на националните легиони и Общобългарския комитет "Ген. Иван Вълков" – Казанлък.

Над 150 граждани се отзоваха на поканата да почетат паметта на ген. Луков и хилядите жертви на комунистическия терор в България.

По същия повод вечерта на 9 февруари Българският национален съюз (БНС) с лидер г-н Боян Расате организира възпоменание с факелно шествие от площада пред черквата "Св. Неделя" до паметната плоча пред дома, в който е живял ген. Луков.

Точно в 18 часа военна музика поведе шествието по определения маршрут – пл.

На 13 февруари 2008 г. се навършиха 65 години от убийството

"Св. Неделя" – паметника на Незнайния воин – паметната плоча пред дома на ген. Луков. В началото на колоната беше построен отряд от униформени членове на БНС, следван от блок от стотици развени национални и патриотични организации знамена, както и от граждани.

Пред паметника на Незнайния воин бяха положени цветя. Под звуците на военната музика беше извършена тържествена заря-проверка с участие на отряда от БНС.

Приветствие към организаторите и възпоменанието поднесоха поканените гости от Испания и Румъния. Патриотични слова произнесоха председателят на СВЗВНВУ о.з. полк. Рухчев и лидерът на БНС

г-н Боян Расате. В това време площадът пред катедралния храм "Св. Александър Невски" се озари от стотици запалени факли. Шествието продължи към крайната си цел – паметната плоча пред дома на ген. Луков. Скандиранията от знаменосците и факлоносците, членове на БНС, "Българино, събуди се" и "България – национална, свободна", продължиха до паметната плоча. Там говори отново лидерът на БНС г-н Расате.

Във възпоменателното шествие участваха над 500 души. Имаше представители от Бургас, Ямбол, Стара Загора, Пловдив, Пазарджик, Плевен и други градове, където БНС има свои поделения.

Информация от мястото на възпоменанията

Пишат ни

На непреклонните борци от БНФ, Инк., срещу творението на ада – комунизма, нека 2008 г. донесе заслужена победа извоювана с много жертви. Тогава ще дойде времето да окачим на бесилката на позора виновниците за страданията, които причиниха на българския народ комунизираниите изменници на родината. Ще дойде и времето нашият народ да бъде отново щастлив и свободен, изпълнен със сила за творчество във възстановеното царство България. Бог е с нас!

Д-р Радослав Нейков, Щутгарт, Германия

На двадесет и първи януари 2008 г. се проведе промоция на книгата "Жития на светии по нашите земи от първи до двадесети век". Автор на книгата е госпожа Надежда Любенова – наш съидейник. Тържеството се проведе в читалище "Развитие" във Враца.

В залата присъстваха много граждани и любители на поезията. Направиха се много изказвания за творческата дейност на авторката. На нея бяха поднесени много поздравления и букети от живи цветя. Тържеството премина при голям интерес от врачанската общественост и остави много приятни чувства на присъстващите граждани.

Съобщава: Кирил Крумов – Враца

На творческия колектив на сп. “Борба” пожелаваме през 2008 г. все така с борбена енергия да редактира любимото ни списание.

Бъдете здрави и успех!

Ив. Еларионов, Плевен

Най-зловещата нощ за България

Шестдесет и три години от тогава – нощта на първи срещу втори февруари 1945 г.

Осъдени и само няколко часа след това са изпълнени присъдите им. Почетохме паметта им, без да ги подреждаме по чин и заслуги. Пред Бога те всички са равни – както тези 105 мъченици, така и хилядите изчезнали без съд и присъда след мрачните септемврийски дни на 1944 г. Със своята жестока смърт, те са изкупили и най-малките грехове, които са имали. Сигурно Бог ги е приел като светци.

Тези, които не са ги забравили, дойдоха в най-старата църква на Пловдив – “Св. Неделя”, за да запалят свещ и всички заедно да кажем: Вечная памет!

Минка Гатева

Един от големите мъченици на България

Това е Илия Минев. Има ли някой, който не е чувал за него? Има много обаче, които са го забравили, макар че много е писано за него.

На 6 януари отидохме в Саранево (Септември), за да почетем паметта му с венец и свежи цветя. Дълбок сняг беше покрил гроба му, но той не може да покрие колко грозно, жестоко и безмилостно са прекъснали живота му.

Този човек не искаше нищо за себе си, макар че заслужаваше много. Той искаше справедливост, свобода и щастие за своя народ. Затова създаде и Движението за правата на човека. 16 януари е била датата. На този ден стояхме мълчаливо със свежи цветя – сами седем души, пред скромния му паметник в малката софийска градинка край канала.

Жеко Жеков, БНФ

Важно!

Важно!

Важно!

Уведомяваме членовете на Българския национален фронтъ, Инк., читателите на сп. “Борба” и гражданите, които кореспондиратъ със насъ, че новият ни адресъ е:

BNF – BORBA, P.O. Box 578, Central Post Office, Bulgaria, Sofia

Настоящият адресъ: BNF, P.O.Box 46250, Chikago, ILL., 60646, USA, може да се използва най-късно до февруари 2008 г.

Запазватъ се адреситъ ни за САЩ и България, както следва:

Bulgarian National Front, Inc., 708 Florence, Park Ridge, ILL. 60068, Chicago, USA

BNF – BORBA, 21 Alabac Str., 4470 Belovo, Bulgaria, G. Spasov

Президиумъ на БНФ

Паднали в борбата против комунизма

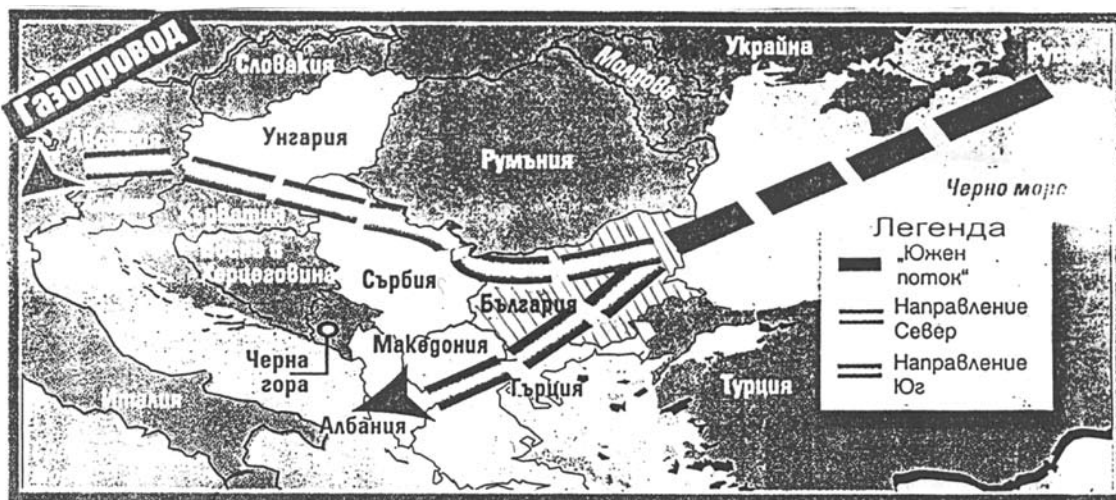
Горяните

(Откъс от книгата на Кирил Крумов "Миро Гергов")

Когато червената армия окупира България, много честни българи избягаха от домовете си с оръжие в ръка и се отправиха към горите. Това бяха хора със силно патриотично съзнание, хора, които обичаха България и бяха готови да дадат живота си за нейната свобода. Те знаеха, че не могат да изгонят червената армия, но бяха закрилници на българския народ. Те го пазеха от издевателствата и беззаконията на новоизлюпените кметове и партийни секретари. Те раздаваха правосъдие по техния закон. Наричаха ги "горяни", защото живееха в горите и по планините. Те бяха хиляди и всяваха страх в червените узурпатори. Мнозина от тях станаха жертва на предателства, но загинаха като герои, които са се борили за свободата на България. Те бяха хора, за които свободата е по-скъпа от живота.

Горянското движение разбуни духовете на България и по тази причина се създадоха много нелегални организации – като "Хан Крум" и "Неутрален офицер". После се появиха бунтове в много затвори, а след тях се яви и легионерската конспирация на Васил Златаров и Дружеството на Илия Минев.

Горяните

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Една от картините на живописеца Васил Стоилов,
станала емблема на неговото изкуство и на българщината

**Вѣра
Сила
СҮВЕРЕНИТЕТЪ**

Печатъ: Отечество ООД